

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobkyně: **Devro s. r. o.**, IČ 27061973
Víchovská 830, 514 01 Jilemnice - Hrabačov
zastoupena JUDr. Martinem Bohuslavem, advokátem
sídlem Italská 2581/67, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2022, č. j. 1364/22/5200-11433-711891,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání do rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu, kterým byla žalobkyni doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2017 vyšší o částku 0 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Předmětem sporu je dle žalobkyně posouzení právní otázky, zda se při čerpání slevy na dani z titulu poskytnuté investiční pobídky uplatní princip diskontace.
3. Žalobkyně uvedla, že podala dodatečné daňové přiznání, ve kterém snížila svou celkovou daňovou povinnost na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2017 o 52 127 870 Kč, a to na základě dodatečného uplatnění slevy na dani z příjmů právnických osob z titulu poskytnuté investiční pobídky, která byla žalobkyni poskytnuta na základě rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen „MPO“) č. 29/2005 ze dne 7. 4. 2005 v nominální hodnotě 490,08 mil. (maximální výše veřejné podpory předmětné investiční pobídky). Investiční pobídku čerpala od roku 2009 do roku 2017.
4. Žalobkyně je přesvědčena, že veřejná podpora, která není čerpána jednorázově, musí být diskontována tak, jak to výslovně stanovuje unijní legislativa. Nominální hodnota způsobilých výdajů vynaložených v letech 2005 – 2011 i nominální hodnota slev na dani čerpaných za roky 2009 – 2017 musí být přepočtena na diskontovanou hodnotu k jednomu konkrétnímu okamžiku (datu poskytnutí podpory). Teprve diskontované hodnoty mají být porovnávány s finančními parametry investiční pobídky stanovenými v rozhodnutí o poskytnutí investiční pobídky (intenzita podpory, maximální výše podpory).
5. Žalobkyně odkazuje především na níže uvedenou právní úpravu:
  - Smlouva o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“);
  - Nařízení Rady (ES) č. 994/98 ze dne 7. 5. 1998 o použití článků 92 a 93 Smlouvy o založení Evropského společenství na určité kategorie horizontální státní podpory;
  - Nařízení Komise (ES) č. 70/2001 ze dne 12. 1. 2001 o použití článků 87 a 88 Smlouvy o ES na státní podpory malým a středním podnikům;
  - Nařízení Komise (ES) č. 1628/2006 ze dne 24. 10. 2006 o použití článků 87 a 88 Smlouvy na vnitrostátní regionální investiční podporu;
  - Nařízení Komise (ES) č. 800/2008 ze dne 6. 8. 2008, kterým se v souladu s články 87 a 88 Smlouvy o ES prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné se společným trhem;
  - Nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. 6. 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (dále jen „nařízení GBER“) a
  - zákon č. 70/2000 Sb., o investičních pobídkách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o investičních pobídkách“).
6. Rozhodnou právní úpravou je dle žalobkyně v daném případě nařízení GBER, konkrétně čl. 7 odst. 3. Dle žalobkyně předmětné ustanovení splňuje podmínky přímého účinku nařízení ve smyslu judikatury Soudního dvora Evropské unie (rozhodnutí SDEU ze dne 9. března 1978 ve věci 106/77 Simmenthal) a neposkytuje prostor pro implementaci a přijetí odlišné úpravy v rámci vnitrostátního práva, a ani prostor pro správní uvážení, v kterých případech hodnotu veřejné podpory diskontovat a v kterých nikoliv. Žalobkyně je proto přesvědčena, že absence úpravy diskontace v rozhodnutí o příslibu i v zákoně o investičních pobídkách provedení diskontace nejenom

nebrání, ale v kontextu hierarchie norem práva EU a příslušných norem práva vnitrostátního je nutnou součástí čerpání investičních pobídek. Současně uvedla, že veřejná podpora by měla být poskytována jednotným způsobem napříč členskými státy, přičemž možnému odchýlení je zabráněno právě stanovením jednotných pravidel prostřednictvím nařízení, které má přímou použitelnost.

7. Žalobkyně se dále zabývala ekonomickou opodstatněností diskontace. Dospěla k závěru, že princip diskontace zajišťuje, že žalobkyně může čerpat slevu na dani v kterémkoli roce, a to v částce, která sice nominálně nebude rovna 490,08 mil. Kč, ale bude rovna faktické hodnotě 490,08 mil. Kč v roce 2005. Při pouhém čerpání nominálních částek není tato rovnost mezi přislíbenou slevou na dani a skutečně čerpanou slevou dodržena, diskontace poskytnuté investiční pobídky je proto ekonomicky plně opodstatněná.
8. Žalobkyně je přesvědčena, že nepřekročitelný úhrn slev vyjadřuje skutečnou hodnotu poskytnuté podpory ke dni rozhodnutí o příslibu. Z žádného ustanovení však nevyplývá, že se takto nominálně vyjádřená hodnota poskytnuté podpory nemůže v závislosti na vlivech ovlivňujících hodnotu peněz v čase měnit. Primární je, aby všem bylo poskytnuto to, co jim bylo fakticky přislíbeno, a nikoli ani méně, ani více. Právě provedením diskontace je zajištěno, že bude vždy čerpána sleva na dani fakticky odpovídající rozhodnutím stanovenému nepřekročitelnému úhrnu slev, a to nehledě na časové rozložení čerpání slev na dani. V případě žalobkyně s ohledem na růst hodnoty peněz k překročení limitu fakticky dojít nemohlo, ani kdyby nebyla diskontace provedena. Pokud by ale hodnota peněz v čase klesala, čerpáním investiční pobídky bez provedení diskontace by došlo k překročení faktické hodnoty investiční pobídky stanovené v rozhodnutí. Diskontace se tedy i z tohoto důvodu jeví žalobkyni jako nezbytná.
9. Žalobkyně má za to, že prokázala, že
  - a) diskontace podpor splatných v několika splátkách, tj. očištění nominální hodnoty investiční pobídky od faktorů ovlivňující hodnotu peněz v čase, je postup odpovídající ekonomickým zákonitostem zajišťující, že všechny subjekty obdrží podporu ve výši, která jim byla přislíbena;
  - b) tento postup má oporu v nařízení GBER, které je přímo aplikovatelné;
  - c) ustanovení čl. 7 odst. 3 nařízení GBER, dle kterého se veřejná podpora splatná v několika splátkách (tedy i podpora poskytnutá rozhodnutím o příslibu investiční pobídky) diskontuje na svou hodnotu v okamžiku poskytnutí, neposkytuje členským státům prostor pro odchýlení.
10. S ohledem na výše uvedené má žalobkyně za prokázané, že postupovala v souladu s ekonomickými zákonitostmi a s aplikovatelným právem EU, konkrétně s čl. 7 odst. 3 nařízení GBER, když provedla diskontaci investiční pobídky poskytnuté na základě rozhodnutí o příslibu, a že jí na základě provedené diskontace vznikl nárok na uplatnění dosud nevyčerpané slevy na dani ve výši 52 127 870 Kč v dodatečném daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2017. Žalobkyně má rovněž za prokázané, že provedením diskontace nedošlo k překročení maximální výše podpory, jak byla stanovena v rozhodnutí o příslibu, a že provedením diskontace žalobkyně dodržela podmínky a smysl rozhodnutí o příslibu.
11. Žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný i nadále setrval na svém právním názoru a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém shrnul veškeré relevantní skutečnosti a zevrubně popsal zjištěný skutkový stav.
13. Nařízením Rady (ES) č. 994/98 ze dne 7. 5. 1998, o použití článků 92 a 93 Smlouvy o založení Evropského společenství na určité kategorie horizontální státní podpory, bylo stanoveno, že Komise může prostřednictvím nařízení přijatých podle článku 8 tohoto nařízení a podle článku 92 Smlouvy o založení Evropského společenství vyhlásit kategorie podpory slučitelné se společným trhem, které nejsou předmětem oznamovací povinnosti podle čl. 93 odst. 3 Smlouvy o založení Evropského společenství. Jedná se o tzv. zmocňující nařízení, jež vymezuje Komisi možnosti sestavení kategorií podpory jako slučitelných s vnitřním trhem. Zmocňující nařízení udává rámec pravidel, která musí být při poskytování podpory dodržena, mají-li se blokové výjimky aplikovat. Pokud Komise hodlá vydat příslušné nařízení k blokovým výjimkám, musí nastavit mimo jiné pravidla prahových hodnot. Hlavním ukazatelem výjimek ze zákazu veřejné podpory je výše poskytované podpory, z uvedeného důvodu je nastavení „stropů“ velmi zásadní pro stanovení „mantinelů“ přípustnosti blokových výjimek. Původní znění předmětného nařízení mělo nastavené „stropy“ buď jako výši podpory v poměru ke způsobilým nákladům, nebo jako maximální výše podpory; pravidlo diskontování zde však obsaženo nebylo.
14. Již uvedené nařízení bylo změněno Nařízením č. 733/2013 ze dne 22. července 2013 (účinnost nastala dne 20. 8. 2013), které podstatně rozšířilo jednotlivé kategorie oblastí, jejichž podporu je Komise oprávněna zahrnout do blokových výjimek. Ani v tomto nařízení však není obsaženo pravidlo diskontování. V souladu s čl. 1 zmocňujícího nařízení (viz výše) byla vydána následující nařízení určující konkrétní podobu veřejné podpory slučitelné s vnitřním trhem:
- Nařízení Komise (ES) č. 70/2001, které se vztahuje na podporu malým a středním podnikům ve všech hospodářských odvětvích, a je v něm uvedeno, že podle zavedené praxe Komise, a to za účelem lepšího zajišťování úměrnosti a omezení podpory na nezbytnou částku, by měly být „prahové“ hodnoty vyjádřeny mírou podpor v poměru k souhrnu způsobilých nákladů a nikoliv maximálními částkami podpor. „Hrubou mírou podpory“ se pak rozumí částka podpory vyjádřená jako procento způsobilých nákladů projektu. Za účelem určení toho, zda jsou podpory slučitelné se společným trhem na základě tohoto nařízení, je nezbytné vzít v úvahu míru podpory, a tudíž částku podpory vyjádřenou jako grantový ekvivalent.
  - Nařízení Komise (ES) č. 1628/2006, ve kterém je uvedeno, že podle zavedené praxe Komise a za účelem lepšího zajišťování úměrnosti a omezení podpory na nezbytnou částku by měly být prahové hodnoty vyjádřeny výší podpor v poměru k souhrnu nákladů a nikoliv maximálními částkami podpor. K určení toho, zda podpora je či není slučitelná se společným trhem na základě předmětného nařízení, je nutné vzít v úvahu intenzitu podpory, tedy částku podpory vyjádřenou jako ekvivalent podpory. Intenzitou podpory vyjádřenou v současném hrubém ekvivalentu podpory (HEP) se rozumí diskontovaná hodnota vyjádřená v procentech diskontované hodnoty způsobilých nákladů.

- Nařízení Komise (ES) č. 800/2008, dle kterého v případě, že je podpora poskytována ve formě osvobození od daně či snížení budoucí daňové povinnosti, mělo by docházet k diskontaci jednotlivých čerpání podpory na základě referenční sazby platné v období, kdy nastane účinnost daňového zvýhodnění, a to za předpokladu, že jsou dodrženy příslušné intenzity podpory definované v hrubém ekvivalentu podpory. Podpora v rámci daňových opatření by se měla považovat za transparentní, jestliže toto opatření stanoví horní hranici zajišťující, že se nepřekročí příslušná prahová hodnota.
  - Nařízení GBER, kterým se v souladu s čl. 107 a 108 Smlouvy o založení Evropského společenství prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem; dotčená nařízení pro účely výpočtu intenzity podpory aplikují diskontování v případech, kdy není podpora poskytnuta jednorázově.
15. Žalovaný uvedl, že podpora dle čl. 7 nařízení GBER musí být poskytnuta v transparentní formě, tj. v takové, u níž lze předem přesně vypočítat její hrubý grantový ekvivalent bez nutnosti provádět hodnocení rizik; za transparentní podporu [čl. 5 písm. d) nařízení GBER] se považují daňová zvýhodnění, pokud je stanovena horní mez zajišťující nepřekročení prahových hodnot. Ač jsou podpory poskytované státem obecně zakázány, veřejná podpora však může být poskytnuta za splnění určitých podmínek. Jedním z nástrojů pro uplatnění výjimek pro opatření veřejné podpory jsou blokové výjimky představované nařízeními specifikovanými výše. Blokové výjimky jsou systémem pravidel a jsou představovány předně hospodářskými oblastmi směřování podpory, finančními stropy a dalšími skutečnostmi, které pak určují omezení členským státům, kam až mohou zajít při poskytování podpory svým příjemcům. Představují tedy rozsah poskytovaných podpor, o kterých má Evropská Komise automaticky za to, že narušení trhu v případě jejich aplikace není tak významné, resp. že klady jejich použití převažují nad zápory. Již zmíněná nařízení tedy představují přímo aplikovatelné a obecně závazné právní předpisy Evropské Unie jako jakákoliv jiná vydaná a účinná nařízení. Nestanoví však povinnost členským státům poskytovat podporu, ale stanoví povinnosti, pokud se ji rozhodnou poskytovat a nechtějí volit cestu notifikací. Předmětná nařízení však nevyklučují přijetí pravidel přísnějších, nejsou normami, které by na poskytnutí veřejné podpory stanovovaly nárok, naopak jsou souborem pravidel pro poskytnutí veřejné podpory v případě, že se podporu poskytovatel (MPO) poskytnout rozhodne, a vytváří prostor, v jehož rámci se mohou členské státy autonomně rozhodnout, zda veřejnou podporu poskytnou, a zda si nastaví podmínky pro poskytnutí veřejné podpory ještě přísněji.
16. Nařízení GBER je v členských státech přímo aplikovatelné a upravuje režimy podpor, které naplňují znaky veřejné podpory; při naplnění podmínek stanovených se má za to, že jde o podporu slučitelnou s vnitřním trhem. Žalovaný setrvává nadále na svém názoru, že přestože se formálně jedná o přímo aplikovatelné nařízení, aplikuje se pouze na postup poskytovatele jako minimální standard, pokud si tento zvolí některý z v něm uvedených režimů podpory [což potvrdil i Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ve stanovisku ze dne 24. 9. 2018]. MPO - ve spolupráci s ÚOHS - posoudilo investiční záměr žalobkyně a v rozhodnutí o příslibu stanovilo přípustnou míru veřejné podpory na 48 % z nominální hodnoty reálně vynaložených nákladů vhodných k podpoře, když maximální hodnota poskytnuté investiční pobídky [formou slevy na dani podle § 35b zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“)], byla stanovena v absolutní výši 490,08 mil. Kč.

Rozhodnutí o příslibu žalobkyni neukládá povinnost ani nepřipouští možnost „diskontovat“ investiční náklady vztahující se k investičnímu záměru, popř. jednotlivé částky poskytnuté investiční pobídky jak se toho domáhá žalobkyně, tedy tak, že by byla „fakticky přesažena“ platná kritéria veřejné podpory objektivně stanovená v rozhodnutí o příslibu.

17. Žalovaný dodává, že v situaci budoucích daňových zvýhodnění nařízení GBER uvádí, že je možné, že použitelná diskontní sazba ani přesná výše jednotlivých tranší podpory nejsou předem známy, a proto by v takových případech členské státy měly předem stanovit horní limit diskontované hodnoty podpory, jenž respektuje příslušnou intenzitu podpory. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o příslibu neobsahuje limit diskontované hodnoty podpory, postupem uváděným žalobkyní by předem nebyla výsledná výše podpory známa a údaj o nominální hodnotě by se stal de facto nadbytečný, a MPO by tak udělovalo příslib investiční pobídky s fakticky neurčitou nepřecherpatelnou maximální výší. Z jednotlivých nařízení je přitom zřejmé, že stanovení výše poskytovaných podpor (tj. „nastavení stropů“) je zásadní pro stanovení mantinelů přípustnosti blokových výjimek.
18. Žalovaný upozornil na rozhodnutí o příslibu, kterým MPO deklaruje a taktéž odpovídá za to, že poskytuje veřejnou podporu formou investičních pobídek v souladu s unijními předpisy. Dané rozhodnutí nebylo změněno či zrušeno (resp. nebylo vydáno rozhodnutí, jímž by výše nepřekročitelného souhrnu slev byla zpětně modifikována). Žalobkyně ke dni vydání rozhodnutí o příslibu podmínky příslibu akceptovala a jsou pro ni závazné po celou dobu čerpání slevy na dani. Žalovanému přitom nepřisluší vydávat, měnit nebo doplňovat rozhodnutí o příslibu. Žalovaný provádí ověření správnosti uplatněné slevy na dani z titulu investiční pobídky, přičemž je na místě respektovat vůli poskytovatele, který v souladu s jeho stávající praxí stanovil strop veřejné podpory její maximální výší vyjádřenou v nominální částce. MPO přitom ve stanovisku potvrdilo poskytování podpory v nominální (tedy nediskontované) podobě s tím, že diskontace se uplatňuje jen jako kontrolní mechanismus. Tento závěr byl potvrzen i ÚOHS, který v období od 2000 do 2004 rozhodoval o slučitelnosti poskytování veřejné podpory s pravidly Evropské unie, vykonává dohled nad zadáváním veřejné podpory, koordinuje a sleduje její poskytování v České republice. MPO také v rozhodnutí o příslibu nestanovilo, že investiční náklady vhodné na poskytnutí podpory a jednotlivé částky poskytnuté investiční pobídky musí být diskontovány na čistou současnou hodnotu za použití diskontní sazby platné v době poskytnutí této veřejné podpory, jak to činí v rozhodnutí u pobídek v režimu platném od 1. 5. 2015. Avšak ani v režimu platném od 1. 5. 2015 neplatí pro test maximální míry veřejné podpory přednost „diskontovaných“ hodnot před „nominálními“.
19. Dále žalovaný uvedl, že jestliže žalobkyně dovozuje přímý účinek nařízení GBER (tedy jeho aplikaci bez dalšího) z judikatury SDEU, má žalovaný za to, v nyní posuzované věci nejsou pro postup (ve smyslu rozsudku SDEU ze dne 9. 3. 1978, 106/77, Simmenthal) dány důvody. Konflikt unijní úpravy by nastal v případě, kdy by pravidlo diskontace nebylo zavedeno jako kontrolní mechanismus (smyslem úpravy je nastavení podmínek pro jinak zakázanou veřejnou podporu), tj. na základě národní úpravy by docházelo k poskytnutí větších výhod, než stanoví nařízení GBER (vlivem poklesu cenové hladiny by příjemci veřejné podpory vyčerpali reálně více). Za situace, kdy je veřejná podpora zakázána a nařízení GBER vytváří prostor, v jehož rámci se mohou členské státy zcela

autonomně rozhodnout, zda veřejnou podporu poskytnou, nelze shledat postup poskytovatele podpory (tedy MPO), který se rozhodl nastavit podmínky pro poskytnutí veřejné podpory přísněji, jako rozporný s právem Evropské unie. Je totiž volbou zákonodárce, pakliže na národní úrovni více zpřísní uvedené podmínky. Nesmí však nastat opak v podobě zmírnění těchto podmínek národním zákonem, neboť v takovém případě by nemohla být národní úprava v dané otázce vůbec aplikována.

20. Žalovaný na základě uvedeného, především s odkazy na stanoviska MPO a ÚOHS, tak setrval i nadále na svém názoru, že výklad zastávaný žalobkyní vede k faktické možnosti zvýšení nepřekročitelného úhrnu slev vlivem diskontování, potažmo výrazně vyššímu čerpání investiční pobídky, než je jednoznačně uvedená částka v rozhodnutí o příslibu.
21. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobkyní vznesené námitky nejsou důvodné, a proto navrhl žalobu zamítnout.

IV. Replika žalobkyně a doplnění žaloby

22. Žalobkyně v replice uvedla, že argumentace žalovaného je založena na nesprávném výkladu norem českého práva bez zohlednění přímo aplikovatelných norem práva evropského, které žalovaný buď zcela opomíjí, případně vykládá způsobem odporujícím jejich znění a smyslu.
23. Žalobkyně zopakovala některé argumenty uvedené v žalobě a dále uvedla, že i kdyby bylo možné vyloučit aplikaci čl. 7 odst. 3 nařízení GBER, tak žádný z relevantních dokumentů (rozhodnutí o příslibu investičních pobídek či tehdy platná a účinná právní úprava) vyloučení aplikovatelnosti tohoto článku neobsahuje.
24. V závěru repliky pak konstatovala, že v závislosti na aktuálně platných diskontních sazbách může diskontace znamenat, že příjemce podpory bude v diskontovaných částkách čerpat více, než odpovídá nominálním hodnotám, stejně tak ale může dojít k tomu, že bude v diskontovaných částkách čerpat méně, než odpovídá nominálním hodnotám. Princip diskontace tedy není vůči příjemcům podpory „přísnější“ nebo naopak „příznivější“, je jen a pouze principem zajišťujícím rovnost mezi příjemci, zajišťuje, že každý dostane přesně tolik, kolik mu bylo přislíbeno, nehledě na plynutí času. Právě neaplikace tohoto principu vede k tomu, že někteří příjemci budou zvýhodněni, jiní znevýhodněni.
25. Žalobkyně zaslala dne 3. 1. 2023 zdejšímu soudu doplnění žaloby, ve kterém uvedla, že dne 29. 8. 2022 požádala Komisi o přístup k informacím a dokumentům, ve kterých se Komise zabývá výkladem nařízení GBER. Na základě této žádosti byla žalobkyně dne 19. 9. 2022 neformálně kontaktována vedoucím oddělení veřejné podpory, a to prostřednictvím emailu, v rámci kterého jí byla poskytnuta
1. pasáž z dokumentu, ve kterém komise poskytuje odpověď na nejčastější otázky týkající se výkladu nařízení GBER a
  2. přehled otázek a odpovědí registrovaných v rámci portálu eState Aid WIKI ve vztahu k čl. 7 nařízení GBER.
26. Druhý z poskytnutých dokumentů obsahuje ve dvou případech odpověď Komise svědčící o tom, že je skutečně nezbytné, aby podpora poskytnutá dle čl. 7 odst. 3 nařízení GBER byla diskontována na její hodnotu k datu poskytnutí, jak činí žalobkyně. Žalobkyně z odpovědí dovozuje, že dle Komise jednotlivé splátky podpor (které jsou

často vypláceny v průběhu několika let) je nutné diskontovat na jejich současnou hodnotu a teprve tato diskontovaná částka se odečítá od limitu podpory stanoveného příslušným rozhodnutím a že s ohledem na znění čl. 7 odst. 3 nařízení GBER podléhají diskontaci jak roky následující po vydání rozhodnutí o poskytnutí podpory, tak i rok předcházející.

27. Žalobkyně si je vědoma, že odpovědi poskytnuté v rámci portálu eState Aid WIKI nepředstavují oficiální a konečný postoj Komise, a nejsou proto pro adresáty závazné, ani nemohou zakládat legitimní očekávání. Přesto je žalobkyně přesvědčena, že předložený materiál evidentně svědčí o postoji Komise k výkladu čl. 7 odst. 3 nařízení GBER a k povinnosti diskontovat podporu poskytnutou v několika splátkách.
28. Dle žalobkyně, i kdyby bylo možné zaujmout k výkladu čl. 7 odst. 3 nařízení GBER opačný postoj a přijmout odlišnou (slovy žalovaného přísnější) úpravu, musel by tak poskytovatel podpory v rozhodnutí o příslibu investiční pobídky či v jiném právně závazném dokumentu výslovně učinit, k čemuž však v případě žalobkyně nikdy nedošlo.

V. Jednání před soudem

29. Při nařízeném jednání zástupce žalobkyně uvedl, že si je vědom formální závaznosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) i Ústavního soudu, přesto opět upozornil na čl. 7 odst. 3 nařízení GBER. Zástupce žalobkyně apeloval především na ekonomickou rovinu - žalobkyně nežádá víc, než jí bylo přiznáno, ale hodnota peněz se v čase mění, a proto by měla být částka investiční pobídky diskontována. V závěrečném návrhu odkázal zástupce žalobkyně na žalobu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

30. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
31. Předmětem sporu mezi účastníky řízení je posouzení otázky, zda byla žalobkyně oprávněna provést diskontování maximální hodnoty veřejné podpory, jež byla stanovena v nominální hodnotě, za situace růstu cenové hladiny.
32. Krajský soud předesílá, že nepovažuje za účelné podrobně vyvracet jednotlivé žalobní námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobkyně. Spíše proti nim hodlá postavit vlastní ucelený argumentační systém, ve smyslu závěrů vyslovených v nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30). Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je totiž spjat s otázkou hledání míry, respektive poměrnosti či adekvátnosti odůvodnění ve vztahu k námitkám. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku. Zejména u velmi obsáhlých podání by tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, a ze dne 3. 11. 2015, č. j. 2 Afs 143/2015 – 71).

A. Skutkový stav

33. Z průběhu daňového řízení krajský soud zjistil, že žalobkyně dne 24. 5. 2004 předložila určené organizaci (CzechInvest) svůj záměr získat investiční pobídky. MPO ve spolupráci s ÚOHS posoudilo investiční záměr žalobkyně, a s ohledem na předpokládanou výši investice, jež nepřesahuje 50 mil. EUR v regionu NUTS II Severovýchod [podle čl. 87 odst. 3 písm. a) Smlouvy o založení ES], kde je ke dni předložení záměru nižší než průměrná výše nezaměstnanosti, pak stanovilo přípustnou míru veřejné podpory na 48 % celkové hodnoty investičních nákladů vhodných na poskytnutí podpory a vztahujících se k investičnímu záměru zájemce. Současně uvedlo, že celková výše veřejné podpory formou investičních pobídek nesmí překročit 490,08 mil. Kč. Tyto podmínky pak MPO uvedlo do rozhodnutí o příslibu investičních pobídek č. 29/2005 ze dne 7. 4. 2005, č. j. 3753/05/04200/01000 (dále jen „rozhodnutí o příslibu“), kterým byla žalobkyni poskytnuta investiční pobídka ve formě slevy na dani dle § 35b zákona o daních z příjmů. Žalobkyně v přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017 vykázala na ř. 200 základ daně ve výši 1 114 896 883 Kč, na ř. 242 vykázal odečet od základu daně ve výši 6 355 525 Kč, a na ř. 260 vykázala odečet bezúplatných plnění ve výši 1 000 000 Kč. Na ř. 290 žalobkyně vykázala daň ve výši 210 432 790 Kč, na ř. 300 uplatnila slevu na dani (§ 35 zákona o daních z příjmů) ve výši 236 760 Kč, a na ř. 340 vykázala daňovou povinnost ve výši 210 196 030 Kč. Slevu na dani dle § 35b zákona o daních z příjmů žalobkyně v tomto daňovém tvrzení, jež bylo správci daně doručeno dne 26. 6. 2018 a bylo zaevidováno pod č. j. 108792/18, neuplatnila. Dne 30. 6. 2020 bylo správci daně doručeno dodatečné přiznání k uvedené dani za předmětné zdaňovací období, ve kterém žalobkyně na řádku 300 vykázala částku ve výši 52 364 630 Kč (tj. nově uplatnila slevu na dani podle § 35b zákona o daních z příjmů), což vedlo ke snížení celkové daňové povinnosti oproti poslední známé daňové povinnosti o částku ve výši 52 127 870 Kč. Důvodem pro podání dodatečného daňového tvrzení bylo dodatečné uplatnění slevy na dani z titulu poskytnuté investiční pobídky na základě rozhodnutí o příslibu, a to v návaznosti na provedení diskontace investiční pobídky, s odkazem na přímo použitelné nařízení GBER. Správce daně však na základě provedeného postupu k odstranění pochybností dospěl k závěru, že sleva na dani podle § 35b zákona o daních z příjmů (ve výši 52 127 870 Kč) nebyla v dodatečném daňovém tvrzení uplatněna oprávněně, neboť žalobkyně překročila nominální hodnotu maximální hodnoty poskytnutých investičních pobídek formou slevy na dani ve výši 490,08 mil. Kč, která byla stanovena rozhodnutím o příslibu. Následně pak podle zákona o daních z příjmů a podle § 147 a § 143 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), doměřil správce daně žalobkyni dodatečným platebním výměrem daní z příjmů právnických osob vyšší o částku 0 Kč. Odvolání proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru bylo v odvolacím řízení napadeným rozhodnutím zamítnuto.
34. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že náklady žalobkyně k 31. 12. 2015 vhodné na podporu činily v nominální hodnotě částku 984 391 843 Kč, nepřekročitelný úhrn slev tedy činil 472 508 084 Kč. Zvýšení nákladů vhodných na poskytnutí podpory a vztahujících se k investičnímu záměru za zdaňovací období 2017 (nad částku 984 391 843 Kč max. do částky 1 021 mil. Kč), a v tomto důsledku změnu nepřekročitelného úhrnu slev (v tomto případě nad částku ve výši 472 508 tis. Kč) žalobkyně v řízení netvrdila, ani taková informace ze spisu neplyne, z předložených dokumentů naopak vyplývá, že poslední investiční náklady vhodné k podpoře byly realizovány ve zdaňovacím období 2011. Žalobkyně však v rámci dodatečného daňového

přiznání uplatnila slevu ve výši 52 127 870 Kč, tj. celkem slevy na dani za celé období v celkové výši 638 253 533Kč (64,84 %), přičemž v samostatné příloze k řádku 5 tabulky H přílohy č. 1 II. oddílu nově uvedla jako nepřekročitelný souhrn slev částku 638 253 533 Kč, aniž by reálně proinvestovala vyšší částku vhodných investičních nákladů. Důvodem úpravy nepřekročitelného úhrnu slev s dopadem na výši slevy dodatečně uplatněné ve zdaňovacím období 2017 je, jak ostatně žalobkyně uvedla, pouze aplikace diskontace poskytnuté veřejné podpory.

B. Právní posouzení

35. Dle čl. 108 odst. 3 SFEU věty první musí být Komise včas informována o záměrech poskytnout nebo upravit podpory, aby mohla podat svá vyjádření. Dle odst. 4 může Komise přijmout nařízení týkající se kategorií státních podpor, u kterých Rada podle článku 109 dala možnost vyjmout je z řízení uvedeného v odstavci 3 tohoto článku.
36. Dle čl. 7 odst. 3 nařízení GBER se podpora splatná v několika splátkách diskontuje na svou hodnotu v okamžiku poskytnutí. Způsobitelné náklady jsou diskontovány na hodnotu platnou v době, kdy byla podpora poskytnuta. Úrokovou sazbou, která se použije pro účely diskontace, je diskontní sazba platná v době, kdy byla podpora poskytnuta.
37. Žalobkyně spatřuje nárok na diskontaci v čl. 7 odst. 3 nařízení GBER, který dle jejího mínění nepřiznává správním orgánům členských států žádný prostor pro správní uvážení, a nelze jí tak diskontaci odepřít. Přes absenci takového řešení v rozhodnutí o poskytnutí státní podpory či v českém právním řádu je nutné přímo aplikovat nařízení GBER. I když tedy český právní řád nárok na diskontování investičních pobídek nepřiznává, je třeba v tomto případě přímo aplikovat nařízení GBER. Současně dle žalobkyně by veřejná podpora měla být poskytována jednotným způsobem napříč členskými státy, přičemž možnému odchýlení je zabráněno právě stanovením jednotných pravidel prostřednictvím nařízení, které má přímou použitelnost.
38. Krajský soud k projednávané věci uvádí, že shodnou právní otázkou se zabýval již v rozsudku ze dne 17. 8. 2021, č. j. 31 Af 2/2020-77, kterým zamítl žalobu žalobkyně s totožným předmětem řízení za zdaňovací období roku 2016. Rozhodnutí krajského soudu následně potvrdil NSS rozsudkem ze dne 21. 6. 2023, č. j. 2 Afs 250/2021-82. Žalobkyně v dané věci podala též ústavní stížnost, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 13. 9. 2023, sp. zn. I. ÚS 2261/23, odmítl. Se závěry rozhodnutí správních soudů a usnesení Ústavního soudu se zdejší soud ztotožňuje, jsou pro něho závazné a v nyní projednávané věci neshledal důvodu se od nich odchýlit. Zároveň na ně v podrobnostech odkazuje. Krajský soud se též ztotožňuje s odůvodněním žalovaného v napadeném rozhodnutí a vyjádřením žalovaného k žalobě.
39. **NSS v rozsudku ze dne 21. 6. 2023, č. j. 2 Afs 250/2021-82, dospěl mj. k následujícím právním závěrům:**

„[25] V této věci je především podstatné, že účelem nařízení GBER není harmonizovat postup při poskytování státních podpor, ale stanovit pravidla, při jejichž dodržení nemusí členské státy o poskytnutí podpory informovat Komisi podle čl. 108 odst. 3 SFEU. Nařízení GBER představuje výjimku z obecné notifikační povinnosti, a jako takové nezavazuje členské státy k poskytování určité výše podpory a nepřiznává jednotlivcům nárok na tuto podporu ani na určité standardy při vyčíslení, jako např. zohlednění vývoje cenové hladiny. Cílem není stejný postup při poskytování podpory, ale zajištění, aby podpora poskytovaná státem byla slučitelná s

vnitřním trhem. Ani v případě, kdy bude poskytovatel podpory přísnější než nařízení GBER, nedostane se do rozporu s unijními pravidly pro poskytování veřejné podpory.

[26] I když lze přisvědčit argumentaci stěžovatelky, že nařízení GBER vydané na základě zmocnění v čl. 108 odst. 4 SFEU (v rozsahu kategorií podpor, které Rada určila nařízením) je přímo použitelný právní předpis použitelný na její rozhodnutí o příslibu (čl. 58 odst. 1 nařízení GBER), samo o sobě to neznamená, že jeho ustanovení přiznávají přímá práva jednotlivcům. Jak vyplývá již z rozsudku SDEU ze dne 15. 7. 1964 ve věci 6/64 Costa v. E.N.E.L. k výkladu čl. 93 Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství, předchůdce dnešního čl. 108 SFEU, tímto ustanovením na sebe vzaly členské státy závazek, který je zavazuje jakožto státy, ale nezakládá žádná práva procesním subjektům, s výjimkou posledního ustanovení třetího pododstavce (nynější čl. 108 odst. 3 věta třetí SFEU). Komise je povinna zajistit dodržování tohoto článku, ale tato povinnost nepřiznává jednotlivcům možnost namítat v rámci unijního práva ani nesplnění povinnosti dotčeným státem, ani pochybení Komise. I když původní čl. 93 Smlouvy o založení EHS neobsahoval zmocnění pro Komisi obdobné dnešnímu čl. 108 odst. 4 SFEU, obsahově tento odstavec nepřiznává nové pravomoci Unii jako celku, pouze explicitně vyjadřuje pravomoc Komise, kterou dříve obsahovalo nařízení Rady vydané na základě čl. 109 SFEU, resp. čl. 93 Smlouvy o založení EHS [viz čl. 1 nařízení Rady (ES) č. 994/98 ze dne 7. 5. 1998 o použití článků 92 a 93 Smlouvy o založení Evropského společenství na určité kategorie horizontální státní podpory]. Najít případnou pravomoc k regulaci, jakou argumentuje stěžovatelka, by tak bylo možné pouze ve zbytku čl. 108 SFEU (tj. bez jeho odst. 4).

[27] Jak vyplývá z bodu 1 preambule nařízení GBER, pravomoc Komise k jeho vydání plyne výhradně z čl. 108 odst. 4 SFEU, který však Komisi nezmocňuje k harmonizaci poskytování státních podpor v jednotlivých členských státech. Umožňuje jí pouze zjednodušit proces přezkumu souladu určitých kategorií státních podpor s vnitřním trhem (proces, který, jak vyplývá z výše uvedené judikatury SDEU, spadá do výlučné pravomoci Komise).

[28] Jestliže samotný čl. 108 SFEU nepřiznává jednotlivcům práva, kterých by se mohli dovolávat, nemůže ani Komise vycházející z tohoto ustanovení jednotlivcům přiznat práva nad rámec zmocňujícího ustanovení. Nelze vycházet ani z předpokladu, že by Komise svoji pravomoc k vydání nařízení GBER nalézala i v jiných ustanoveních zakládajících smluv, ze kterých by dovodila svoji pravomoc k harmonizaci vyplácení státních podpor, ale záměrně tento cíl nařízení zastřela. Je totiž nutné dodat, že v případě uvedení jiného cíle, než ke kterému právní akt Unie skutečně směřuje, může být takový právní akt zrušen pro neplatnost v řízení před SDEU (srov. rozsudek SDEU ze dne 21. 6. 1984 ve věci 69/83 Charles Lux proti Účetnímu dvoru Evropských společenství, bod 30). Stejně tak je možné akt zrušit, jestliže použitý právní základ k takové regulaci neopravňoval (srov. rozsudek SDEU ze dne 5. 10. 2000 ve věci C-376/98 Spolková republika Německo proti Evropskému parlamentu a Radě Evropské unie, bod 118). Nic nenasvědčuje tomu, že by Komise při vydání nařízení GBER výše uvedenou judikaturu SDEU nerespektovala a zamýšlela regulovat oblasti, ve vztahu k nimž čl. 108 SFEU náležitý právní základ nepředstavuje. Takový výklad by navíc byl v rozporu s principem racionálního normotvůrce, jehož cílem je vydávat platné právní akty.

(...)

[32] Jak uvádí bod 6 preambule nařízení GBER, podpora, která splňuje všechny podmínky stanovené v tomto nařízení, by měla být vyňata z oznamovací povinnosti stanovené v čl. 108

odst. 3 SFEU. Jak také vyplývá z bodu 7 preambule nařízení GBER, státní podpora ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, na kterou se nařízení nevztahuje, stále spadá pod oznamovací povinnost podle čl. 108 odst. 3 SFEU. Zároveň však tímto nařízením není dotčena možnost členských států oznámit poskytnutí podpory, jejíž cíle odpovídají cílům, na něž se vztahuje toto nařízení. Členské státy tedy nemusí použít pro posouzení nařízení GBER, ale stále mají možnost se přímo obrátit na Komisi. Použití tohoto nařízení členským státem není povinné, takže členské státy by se hypoteticky mohly tvrzené povinnosti diskontace vyhýbat jednoduše tak, že by státní podpory oznámily přímo Komisi. To by však znovu členské státy motivovalo hlásit většinu podpor Komisi. Výklad navrhaný stěžovatelkou by se vzdaloval od primárního účelu nařízení odlehčit administrativní zátěži Komise a umožnit jí zaměřit se na podpory nejvíce narušující hospodářskou soutěž.

[33] Nařízení GBER se navíc obecně vztahuje na podpory do určitých částek. Jestliže státní podpora překročí tento stanovený objem, oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 SFEU podléhá. Pokud by se uplatnily závěry stěžovatelky, povinnost diskontace státních podpor by se uplatnila pouze na státní podpory v „menších“ částkách a podpory tyto limity přesahující, kdy změny cenové hladiny mohou způsobovat rozdíly ve výraznějších částkách, by pod takový privilegovaný režim nespádaly

[34] Je nutné také zohlednit, že státní podpora je obecně podle unijního práva jevem nežádoucím a případy uvedené v čl. 107 SFEU a následně v nařízení GBER jsou pouhými výjimkami z tohoto pravidla. Unijní zákonodárce se dosud nijak nepokoušel harmonizovat poskytování státních podpor, natož aby se snažil členské státy za situace, kdy podporu poskytnou, zavázat k jejímu navýšení podle vývoje cenové hladiny. Nařízení GBER tedy vyjadřuje tzv. minimální standard pro poskytovatele, jak správně uvedl žalovaný, a aplikuje se na jeho postup, pouze pokud si poskytovatel zvolí některý z uvedených režimů podpory.

(...)

[36] Účel samotného čl. 7 odst. 3 nařízení GBER lze demonstrovat např. na čl. 28 odst. 3 téhož nařízení, podle kterého nesmí intenzita podpory na inovace určená malým a středním podnikům přesáhnout 50 % způsobilých nákladů. Právě kvůli zjištění, zda stát poskytující podporu dodržel limit, jehož překročení vyžaduje oznámení Komisi, tj. jestli daná podpora nepřekračuje horní hranici způsobilých nákladů, je nutné provést diskontaci, a to na hodnotu v okamžiku poskytnutí podpory. Takovou diskontaci je nutné provést vždy, čemuž odpovídá i znění čl. 7 odst. 3 nařízení GBER, které členským státům neponechává prostor pro správné uvážení. Diskontace se tedy uplatňuje jen jako kontrolní mechanismus pro poskytovatele a neumožňuje jednotlivci nárokovat si zvýšení částky státní podpory v souvislosti se změnou hodnoty peněz v čase. Ani z bodu 23 preambule, který smysl, účel a základní pravidla diskontace podpory vysvětluje, neplyne nic jiného.

[37] Protože nařízení GBER nezakládá nárok na diskontaci, nebylo ani nutné, aby Ministerstvo průmyslu a obchodu tento postup v rozhodnutí o příslibu investiční pobídky výslovně vyloučilo. Postačilo, že způsob výpočtu podpory uvedený v příslibu zřetelně vycházel z nominální částky, čímž implicitně vyloučil použití diskontace.“

40. Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 13. 9. 2023, sp. zn. I. ÚS 2261/23, dopěl k závěru, že návrh žalobkyně je zjevně neopodstatněný. V odůvodnění uvedl: „Nejvyšší správní soud totiž podrobně a z ústavněprávního pohledu zcela dostatečně zdůvodnil, proč lze věc považovat za *acte clair* a není třeba pokládat předběžnou otázku Soudnímu dvoru. NSS vysvětlil, že nařízení GBER přijala Komise na základě čl. 108 odst. 4, který umožňuje Komisi

přijmout nařízení ohledně státních podpor vyjmutých z notifikační povinnosti. Nařízení GBER proto upravuje podmínky, za nichž členské státy nemusí podpory oznamovat Komisi (srov. čl. 108 odst. 3 SFEU). Nemá za cíl harmonizovat poskytování státních podpor ani zakládat práva jednotlivcům. K ničemu takovému totiž čl. 108 odst. 4 SFEU Komisi nezmocňuje. Při přijetí výkladu stěžovatelky, že nařízení GBER zakládá státu povinnost diskontace, by se pak státy mohly této tvrzené povinnosti hypoteticky vyhnout jednoduše tak, že by státní podporu oznámily Komisi. Současně by se povinnost diskontace vztahovala pouze na nižší částky, zatímco ty vyšší, povinně oznamované, by povinnost diskontace netížila. Tyto všechny závěry NSS vedoucí ke konstatování, že nařízení GBER nezakládá nárok na diskontaci, Ústavní soud považuje za rozumné, podložené a nelze jim z ústavněprávního hlediska nic vytknout.“

41. Krajský soud na základě shora citovaných závazných názorů vyslovených jak Nejvyšším správním soudem, tak i Ústavním osudem, zdůrazňuje, že nařízení GBER nemá za cíl harmonizovat postup při poskytování státních podpor v jednotlivých členských státech, ale zajistit, aby podpora poskytovaná státem byla slučitelná s vnitřním trhem. Účelem nařízení je stanovit pravidla, při jejichž dodržení nemusí členské státy o poskytnutí podpory informovat Komisi podle čl. 108 odst. 3 SFEU. Nařízení GBER bylo vydáno na základě zmocnění v čl. 108 odst. 4 SFEU, který však nezakládá práva jednotlivcům. Proto ani Komise nemůže prostřednictvím nařízení žalobkyni přiznat práva nad rámec zmocňujícího ustanovení, přestože nařízení GBER je v členských státech přímo aplikovatelné.
42. Účelem čl. 7 odst. 3 nařízení GBER je pak zjištění, zda stát poskytující podporu dodržel její limit, který u malých a středních podniků nesmí přesáhnout 50 % způsobilých nákladů (srov. čl. 28 odst. 3 nařízení GBER). Právě kvůli tomuto zjištění je nutné provést diskontaci na hodnotu v okamžiku poskytnutí podpory. Diskontace se tak uplatňuje jako kontrolní mechanismus pro poskytovatele, nikoliv jako závazek státu/nárok jednotlivce k navýšení částky podpory podle vývoje cenové hladiny. V rozporu s účelem čl. 7 odst. 3 nařízení GBER je tak i argumentace žalobkyně týkající se ekonomické opodstatněnosti diskontace.
43. Krajský soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobkyně uvedenému v doplnění žaloby. Dle žalobkyně z informací a dokumentů, ve kterých se Komise zabývá výkladem nařízení GBER, vyplývá, že jednotlivé splátky podpor je nutné diskontovat na jejich současnou hodnotu a teprve tato diskontovaná částka se odečítá od limitu podpory stanoveného příslušným rozhodnutím a že s ohledem na znění čl. 7 odst. 3 nařízení GBER podléhají diskontaci jak roky následující po vydání rozhodnutí o poskytnutí podpory, tak i roky předcházející. Krajský soud shodně s Nejvyšším správním soudem dospěl k závěru, že Komise pouze ve vztahu ke konkrétním problémům sděluje členským státům názor na to, jak správně vypočítat dodržení stanovené výše intenzity podpory.
44. Krajský soud s ohledem na shora uvedené shrnuje, že nařízení GBER nepřiznává žalobkyni nárok na diskontaci přiznané státní podpory. Nebylo ani nutné, aby MPO tento postup v rozhodnutí o příslibu investiční pobídky výslovně vyloučilo, neboť způsob výpočtu podpory uvedený v příslibu vycházel z nominální částky, čímž byla diskontace implicitně vyloučena.

VII. Závěr a náklady řízení

45. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobkyní jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. října 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu